

ΑΠΟ ΤΟ Γ' ΜΟΥ ΒΒΙΟ

“ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ”

ΚΛΑΨΙΜΟ

‘Απ’ τὴ βροχούλα κι’ ὅστερα τὰ βράδυα ἀναγαλλιάζουν,
Τέτοια βροδιάκια τὴ γλυκειὰν ἀγάπην πῶχον μοιάζουν.
‘Ὅστερα ἀπὸ τὸ κλίψιμο εἰσπνεύει κι’ ἡσυχάζει
Μὲ τὴν κορδέλα στὰ μαλλιά σου οὐράνιο τόξον μοιάζει.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Τοῦ φίλου Πάνου Ταγκόπουλου

— Πόθ’ εἶσαι νιέ; Πόθ’ ἐκρατᾷς; Κρατᾷς ἀπὸ τ’ ἀστέρια,
Τὰ οὐράνια μὲ χαμογελοῦν, ὁ γῆλιος μὲ γνωρίζει,
Μὲ τὸν αὐγερινὸν μιλῶ, τ’ ἀηδόνια τέρια τέρια
Μὲ γλυκονανουρίζουνε κι’ ὕπνος μ’ ἀποκοιμίζει.

ΠΟΘΟΣ

Τοῦ φίλου Γιώργου Λαμπριδῆ

Τοὺς κάμπους ἐμπεξέφησα καὶ τὶς ψηλὰς κορφοῦλες,
Τῶν δέντρων τὰ γισσιώματα, εἰσπνευμένα πλάγια,
Τῶν λουλουδιῶν τὶς μυρωδιές, τὶς σιγανὲς βροχοῦλες,
Τὰ γηλοβυσσιλέματα, τοῦ φεγγαριοῦ τὰ μάγια.

Σὲ μιὰ ποδίτσα κορασιῶν νὰ γύρω ἔχω ποθήσει,
Δὲν χέρι ἀπ’ τὰ μαλλιά σου μὴν αὐρὲς νὰ διαβαίνουν,
Κάποια λογάκια τυφερὰ νὰ μουρμουροῦν σὰ βρύση
Τὴν τριβάσαντι μένη μου ψυχὴ νὰ ξεποσταίνουν.

ΤΑ ΔΙΟΔΕΝΤΡΑ

Τὰ διόδεντρα χαμογελοῦν καὶ σιγομουρμουρίζουν·
— Τῶν κάμπων εἴμαστε ἡμεῖς καὶ τῶν λουλιῶν καμάρι
Τοῦ ἡλιοῦ μὲ τὰ χλωράκια μας οἱ ἀχτίνες παιχιδίζουν
Μᾶς χαμωρώνουν τὶς νυχτιὲς τ’ ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΙ

‘Απὸ παιδί παιδεύουμαι σ’ ἓνα δέντρο ἀπὸ κάτου
Νὰ πιάσω τὰ χρυσόκλωνα, κορπὸν σου νὰ γευτῶ,
‘Απλώνω τὰ χεράκια μου, ψηλώνει τὰ κλωνιά σου,
Τὰ χαμηλώνει ἂν βλέπει με νὰ πὰ ξεκουραστῶ.

Η ΨΥΧΗ ΣΟΥ

Πλατὺς κι’ ὁ κάμπος δείχνεται καὶ ἡ θάλασσα πλατυά ναι
Μὰ εἶναι ἡ ψυχὴ σου πρὶν φαρεδνὰ στὸ πλάτος ξεπερνάει.
Μὲς σὲ τὴν ψυχὴ σου πέλαγα στεριὲς χαμογελαῖνε,
Πᾶσα ὁμορφάδα μέσα της φέγγει λαμποκοπάει.

* Στὰ προηγούμενα τραγούδια ποὺ δημοσίεψα νὰ διορθω-
θοῦν οἱ στίχοι Σὲ περιγιάλι ἀνεμ... Σὲ περιγιάλιαν ἐκοίτ...
Πάψε ἀγέρα νὰ μᾶς σέρνεις. Πάψε ἀγέρα νὰ μᾶς δέρνεις.

Ο ΠΟΝΟΣ ΜΟΥ

Μικρὸ δέντρο τὸν πόνο μου βουλήθη νὰ μερώσει
Κι’ ἄρχεψ’ ἓνα τραγούδισμα τριγύρω νὰ σκορπᾷ...
... Παράξενος εἶν’ ὁ καὶ μὸς ποὺ μ’ ἔχει περιζώσει*
‘Α θὲν νὰ τὸν μερώσουνε, πρὶν δυνατὸς ξεσπᾷ.

ΑΡΝΗΣΗ

Βράδυ εἶταν ποὺ τὸν ἔρωτα μ’ ἀρνήθη τὸ κοράσι
Μαύρισε πέρα ἡ θάλασσα θόλωσε ὁ οὐρανὸς
Κι’ ὁ γῆλιος βασιλεύοντας ἐκόρωσε τὴν πλάση,
Σὰν τὴν καρδιά μου μάτωσε κι’ ἔγειρε θλιβερός.

ΔΩΡΑ

Τὶ δῶρο ἀξίζει ἡ κορασιά σου σήμερον γιορτάζει
Πῶχει τοὺς κάμπους φορεσιὰ τὰ οὐράνια τόξα φρύδια;
Κορῶνα ὁ γῆλιος στὰ μαλλιά σου θαρρῶ πὺς τὴς τεριάζει,
‘Η πούλια κι’ ὁ αὐγερινὸς στὰ χεῖρα δαχτυλίδια.

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

‘Ομορφὴ ἀρχοντοπούλα μὲ λατρεῖται
— Τῷ σαλονιῶνι τὴν ὑποκρισία
Φεύγοντας ἔλαχε τὴν εὐτυχία.
Σὲ καρδιά σου εἰσπνεύει βασιλεία
Χαρούμενη στὸ πλάγι σου ἰσσωτεύει
Φῶς καὶ χαρὰ παρηγοριὰ καὶ ὑγεία
Τὴν ἄγρια τῆς ψυχῆς μου τρικυμία
‘Η φεγγαροματιά της εἰσπνεύει.
Κι’ ὁ πατέρας μ’ εὐγένειαν καθὼς τρέπει
— Γι’ αὐτὸ ἔχει κίμει τέτοια κορασίδα,
Μὲ τὴν καρδιά σου χαίρεται σὰ γλέτει
Τόση νὰ δείχνει ἡ κόρη σου φροντίδα
Κι’ ἀγάπη, σ’ ἓνα νιὸ δυστυχισμένο,
Γιὰ τοὺς πολλοὺς τρελλοὺς καὶ ἀπ’ ὅλους μισημένο.

ΤΡΕΙΣ ΟΜΟΡΦΟΝΙΟΙ

Τρεῖς ὁμορφονιοὶ καὶ οἱ τρεῖς παλληκαράδες
‘Ερωτεύτηκαν ὁμορφὲς ἀδερφάδες.
‘Η πρώτη εἶπνε σὰν ἄστρο σὰ φεγγάρι,
Γλυκεῖα ἡ δευτέρη σὰ γῆλιος τοῦ Γενάρη.
‘Η μικρότερη— καλὴ μου μαυρομάτα—
‘Εγαλήνευεν ἡ γιῆς ὅθι ἐπερπάτα.

ΚΑΡΑΒΙ

Χαρὲς καὶ πανηγύρια σ’ ἀρμενίζουν
καράβι σου τ’ ἀπάνεμο λιμάνι
ἀφίνεις. Χίλια δυὸ πουλιὰ— σιεσάτι—
Γλυκὰ λαλώντας τρελλοψιερουνίζουν.

Στὰ κατάρτια σου γύρω ποὺ γιαλίζουν
Στὸ γῆλιο— ‘ὦ πόσα μάτια χεῖς ὀφράνει
Ποὺ μαζωμένα στὸ ἥσυχον λιμάνι
Μὲ τὰ μαντήλια οὐ ξεπροβοδίζουν.

Ψηλά σὲ παραθύρι δυὸ ματάκια
Λογιάζουνε στὰ δάκρυα βουρκωμένα
Καὶ σὲ καληωρίζουν δυὸ χειλάκια,

Ποὺ ὁ μισμός σου τᾶχει μαραιμένα:
— Ὁ δρόμος ἀσημένιος μπρὸς σου νᾶναι
Τὸ γυρισμό σου ἀηδόνια νὰ μηνᾶνε.

ΣΤΨ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ

Γιορτάζει ἡ νιά καὶ βάνει τὰ καλά της,
Ἔρχονται οἱ κοπελλιᾶς νὰ τὴ φηγηθοῦνε,
Καὶ τὰ πουλιά τῆς γῆς νὰ τήνε ἰδοῦνε
Μαζώνουνται τριγύρω στὰ δέντρα της.

Στολίζει ἡ γις ἀπ' τὴν περπατησιά της
Κι' ἔχουνε τὰ πουλάκια γιὰ νὰ ποῦνε
Καὶ φεύγουνε καὶ πᾶν νὰ διαλαλοῦνε
Στὰ πέρατα τῆς γῆς τὴν ὁμορφιά της.

Εἶναι ὁμορφὴ σὰ γήλιος, σὰ φεγγάρι
Ποὺ ἀρχοντικά τις νύχτες ἀρμενίζει
Περίσσια ἀπ' τὸν ἀτόσπερο ἔχει χάρη
Κι' ἀπ' τὸν αὐγερινὸ ποῦ ξεχωρίζει,
Εἶν' ὁμορφὴ σὰ γήλιος σὰ φεγγάρι
Ποὺ ἀρχοντικά τις νύχτες ἀρμενίζει.

ΤΟΝΕΙΡΟΠΑΛΑΤΟ

Ἐρωτεμένος παίρνει τὸ τσαλί του
Ὁ νιός, κι' ὁνειροπάλατον ἀρχίζει
Στὴν πεντάμορφη ἀγάπῃ του νὰ χτίζει.
Χαρὰ στὰ χέρια του στὴ δύναμή του!

Τὸ παλάτι σὲ λίγο νά! ἀνιχνύει
Ἐψήφονετ' αὖ γήλιος πορφυρίζει
Στὰ ψηλά παραθύρια πάει καθίζει
Ὁ νιός ἀκρωτερόντας τὴν καλὴ του.

Περίσαν χρόνοι κι' ἡ νιά δὲν ἐφάνη,
Ἡ ἀτελεισιά βουρκώνει τὴν καρδιά του,
Τὸ δόλιο τὸ τσαλί του ξαναπιάνει,

Τὸ παλάτι ἀρχινάει νὰ ρίχνει κάτω
Τὸ βαρὺ γροῖσμα δὲν τὸ ὑπομένει,
Πέφτει στὰ ἐρείπια ἀνάμεσα, πεθαίνει.

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΓΛΥΚΕΙΑ

Γειά σου γλυκειά χαρὰ στὴν ὁμορφιά σου;
Γήλιος τὸ πρόσωπό του ὁμομορφιάτα
Εἶναι φωτιά τὰ μάτια σου γιομάτα
Κι' ἀχτίνες τὰ τετράξανθα μυαλά σου.

Τί εἶναι τ' ἀσιέρι τῆς αὐγῆς μπροστά σου;
Περνάς καὶ περπατᾷς καὶ πᾶς στὴ σιράτα
Κι' ὁ κόσμος ποὺ θωρεῖ σε μανρομάτα
Στὸ λυγρὸ ξεχνιέται πέρασμά σου.

Γιὰ σένα ὁμορφονιά στὰ πανηγύρια
Ἡ λεβεντιά μεθάει καὶ τραγουδάει,
Γιὰ τὰ καμπυλωτά σου μαῦρα φρύδια

Κάτου ἀπ' τὰ παραθύρια σου ἀγρυπνάει.
Σφάζονται οἱ νιοὶ γιὰ τὰσπρα μαγουλά σου. . .
Γειά σου γλυκειά, χαρὰ στὴν ὁμορφιά σου.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Ὅσοι ἔχουν προσωπικά μὲ ἀνέναν μποροῦνε νὰ συν-
ενοηθοῦν ἀποτελεσματικά με τὸν κ. Χαρίλαο Πασπαλιάνη.
ἔχει τὸ «Σκρίπ» κι ἄλλες ἐφημερίδες στὴ διανοή του
καὶ μπορεῖ ἀξιόλογα, καὶ μὲ μικρὰ ἐξοδα, νὰν τοὺς τελιώ-
σει τὴ δουλειά.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ν. Ἀναγν. Τίρυνθα. Λάβαμε τὸ δρόλοιο τῆς συν-
τρομῆς κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Κ. Φοιτ. Σαρίσαμπαν. Τὰ
λάβαμε κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Τ. Κακ. Μονεμβασία. Λά-
βαμε τὴ συντρομὴ τῆς Α' ἐξαμενίας κ' εὐχαριστοῦμε. — κ.
Περιεργόπουλο. Ὡς τρεῖς ἐπικηρυγμένοι τοῦ περα-
σμένου φύλλου εἶναι ὁ Γρανίτσας, ὁ Ταγκόπουλος κι ὁ
Τσακανίκας. Ὁ Γρανίτσας μάλιστα μὲ τὰ γένεια του καὶ
τὴν ἡμερὴ ματιά του φαίνεται σὰν ὁ πιὸ ἐπικηρυγμένος ἀπ'
ἄλλους. — κ. Π. Παβλ. Σαλονίκη. Ι. Ραφ. Μάντρα Ἐλευ-
σίνας, καθὼς καὶ σ' ἄλλους πολλοὺς ποὺ μᾶς γράψανε λόγια
εὐγενικά καὶ μᾶς ζητάνε καθέκαστα γιὰ τὴν ὑπόθεσιν:
Σὰς εὐχαριστοῦμε ποὺ συμπάσχετε μαζί μας, μὰ ἀδύνατο
νὰ γράψουμε στὸν καθένα χωριστὰ τὰ καθέκαστα. Ἡ
δεινὴ κατηγορία γερμενοσαζίστηζε, ἡ ὑπόθεσιν τελώνει
σὲ λίγες μέρες καὶ τότε θὰν τὰ διαβάσετε ὅλα μὲ τὸ νῆ καὶ
μὲ τὸ σίγμα, στὸ «Νουμά».

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΤΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς — Κυνκιάδων

Γραμμὴ Πειραιῶς — Ἀλεξανδρείας

Τὸ μὲ διπλοὺς ἑλικας καὶ μηχανά. ἀπ' ἴσου ταχύτητος
πολυτελείας καὶ ἀ-έσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι. ΕΣΠΕ-
ΡΙΑ ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Πορταλία Τροῦμα).

Ἐκαστὴν ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σύρον
Τήνον, Ἀνδρον καὶ Κόρθιον.

Ἐκαστὸν ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. διὰ Ἀλεξανδρείαν
Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθύνετον:

Εν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ
ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδίων κ. κ. Θωμᾶ
Κοὺκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαδάλμαν καὶ Σ. Σωταίδου,
(Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡ-
λεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοσίας).

Εν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φύλωνος, 41. (ἀπ-
σθεν Ἀγίας Τριῆδος).

Εν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάρων ὁδὸς Ἀντωνίου, 1
(Ἐκ τοῦ Πρακτορεῖου)